

William Goldman
A HERCEG MENYASSZONYA

WILLIAM
GOLDMAN



A HERCEG
MENYASSZONYA

S. MORGENSTERN
KLASSZIKUS MESÉJE
AZ IGAZ SZERELEMRŐL ÉS
FANTASZTIKUS KALANDOKRÓL



GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Princess Bride

Copyright © 1973, 1998, 2003 by William Goldman

Hungarian translation © Horváth András
Hungarian translation „Introductions and Buttercup’s Baby” © Balássy Fanni

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
HORVÁTH ANDRÁS (*A herceg menyasszonya*)
BALÁSSY FANNI (Bevezetők és *Pityang gyermeke*)

ISBN 978 615 104 012 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

ELSŐ FEJEZET

A MENYASSZONY

Pitypang születésének évében a világ legszebb asszonya egy francia szobalány volt, akit Anette-nek hívtak. Anette Párizsban dolgozott De Guiche herceg palotájában, és a herceg figyelmét nem kerülte el, hogy egy csodálatos tünemény pucolja újabban a lábosokat. A herceg figyelme nem kerülte el a hercegnő figyelmét sem, aki nem volt se túl szép, se túl gazdag, viszont annál okosabbnak bizonyult. A hercegnő tanulmányozni kezdte Anette-et, és hamarosan rájött, mi az ellenfele végzetes gyengesége: a csokoládé.

Immár felfegyverkezve a hercegnő munkához látott. A Guiche-kastély cukorpalotává változott. Akárhová nézett az ember, mindeütt bonbonokat látott. Hegyekben álltak a csokoládéval borított cukorkák a fogadószobákban, a társalgók roskadoztak a csokoládés nugáttal tömött kosáráktól.

Anette-nek esélye sem volt. Egy éven belül karcsúsága ormótlansággá dagadt, és ettől fogva a herceg valahányszor ránézett, mindig szomorú zavarodottság felhőzte el a tekintetét. (Megjegyzendő, hogy Anette minél nagyobbra növekedett, annál vidámabb lett. Végül feleségül ment egy cukrászmesterhez, és mindketten jó sokat ettek, amíg az öregkor el nem szólította őket. Azt is megjegyezhetjük, hogy a dolgok nem alakultak ilyen jól a hercegnő számára. A herceg érthetetlen okokból beleszeretett a saját anyósába, amittől aztán a hercegnő gyomorfekélyes lett, leszámítva, hogy akkor még nem volt gyomorfekély. Pontosabban volt gyomorfekély, voltak gyomorfekélyes emberek, csak még nem hívták gyomorfekélynek.

A korabeli orvostudomány „hasi fájásnak” nevezte, és a legjobb kúrának azt tartotta, ha naponta kétszer konyakos kávé ittak rá, amíg a fájdalom alább nem hagyott. A hercegnő becsületesen itta a keveréket, miközben éveken át tanúja volt, hogyan csókolgatja egymást a férje és az anyja a háta mögött. Nem meglepő módon a hercegnő mogorvasága legendássá vált, amint azt Voltaire olyan szellemesen megjegyezte volna. Leszámítva, hogy ez Voltaire előtt volt.)

Abban az évben, amikor Pitypang tízéves lett, a legszebb nő Bengálban élt, egy sikeres teakereskedő leányaként. Aluthrának hívták: sötét bőre olyan tökéletes volt, amelyet nem látott India nyolcvan éve. (Összesen csupán tizenegy tökéletes arcbőrt találtak egész Indiában, amióta a pontos számlálás megkezdődött.) Aluthra tizenkilenc éves volt, amikor a himlő betört Bengálba. A lány túlélte, a bőre nem.

Amikor Pitypang tizenöt lett, a Temze menti Sussexben élő Adela Terrell volt messze a legszebb nő a világon. Adela húszéves volt, és ez idáig annnyival szebbnek mutatkozott mindenkinél, hogy bizonyosnak tűnt, ő marad a világon a legszebb még hosszú éveken át. De egy nap az egyik kérője (száznégyszáz volt belőlük) azzal hízelgett neki, hogy vitathatatlanul ő az eddig született legesleghibátlanabb teremtmény az egész földkerekségen. Adelának tetszett a dolog, és elkezdett gondolkodni az állítás igazságtartalmán. Aznap éjszaka, egyedül a szobájában megvizsgálta magát a tükörben tetőtől talpig. Majdnem hajnalig tartott, amíg befejezte a vizsgálódást, de addigra világossá vált előtte, hogy a fiatalember értékelése egészen pontosnak bizonyult: tökéletes volt, bár nem igazán tehetett róla.

Ahogy sétálgatott a családi rózsakertben, és a napfelkeltét csodálta, boldogabbnak érezte magát, mint addig bármikor. *Nem csupán tökéletes vagyok, mondta magában, de valószínűleg én vagyok az első tökéletes ember a világmindenségben. Egyetlen testrészem sem lehetne még szebb. Ó, milyen szerencsém van, hogy tökéletes vagyok, gazdag, kíváncsi, érzékeny és fiatal...*

Fiatal?

A köd már kezdett felszállni körülötte, amikor Adela elkezdett gondolkozni. *Természetesen mindig érzékeny leszek, gondolta, és mindig gazdag leszek, de nem látom tisztán, hogyan sikerül mindig fiatalnak maradnom. És ha már nem leszek fiatal, hogy maradhatok tökéletes? És ha nem vagyok tökéletes, akkor minek éljek? De tényleg minek?* Adela összeráncolta a homlokát elkeseredettségében. Életében először fordult elő, hogy összeráncolta a homlokát, és amikor rájött, mit tett, elborzadt, mert érezte, hogy ezzel tönkre is tette a tökéletességét, talán mindörökre. Visszarohant a tükréhez, ott töltötte a reggelt, és bár sikerült meggyőznie magát arról, hogy még mindig ugyanolyan tökéletes, mondani sem kell, hogy már nem volt ugyanolyan boldog, mint korábban.

Elkezdett aggódni.

Az első redők két héten belül jelentek meg, az első szarkalábak egy hónap alatt, és nem telt el egy év, az arca csupa ránc volt. Ezután hamarosan férjhez ment, mégpedig ugyanahhoz az emberhez, aki a szemére hányta a tökéletességét, és boldogságos pokollal ajándékozta meg hosszú éveken át.

Természetesen Pitypang mit sem tudott erről tizenöt éves korában. De ha tudott volna, akkor is valószínűleg teljességgel értelmetlennek találta volna. Hogy érdekelhet valakit az, hogy ő-e a világ legszebb nője, vagy sem? Nem mindegy, hogy az első vagy a harmadik? Vagy a hatodik? (Pitypang ekkortájt még nem járt ilyen magasan, alig fért be az első húszba, és oda is inkább csak ígéretes tehetsége miatt, és nem azért, mert különösebben törődött volna magával. Utált arcot mosni, undorodott a füle mögötti résztől, rühellte fésülni a haját, és így a lehető legkevesebbszer is tette. Igazándiból csak a lovaglás és a kisbéres ugráltatása szórakoztatta.

Lónak hívták a lovát. (Pitypangnak sosem volt valami nagy fantáziája.) Ló jött, ha füttyntett, odament, ahová hajtotta, és azt csinálta, amit mondott neki. A kisbéres is azt csinálta, amit mondott neki. Valójában a kisbéres már jócskán benne járt a legénykorban, de amikor pár éve árvaként a lány apjához került, csakugyan kis-

béres volt, és Pitypang még mindig így hívta. „Kisbéres, hozd ide azt!” „Vidd oda ezt, kisbéres, de gyorsan, te lustaság! Ugorj, vagy megmondalak apámnak!”

– Ahogy parancsolja.

Mindig ezt felelte. „Ahogy parancsolja.” „Hozd ide azt, kisbéres!” „Ahogy parancsolja.” „Szárítsd meg ezt, kisbéres!” „Ahogy parancsolja.” A kisbéres egy kunyhóban élt az istállók mellett, amit Pitypang anyja szerint tisztán tartott. Még olvasott is, ha tudott gyertyát szerezni.

– Hagyok egy hold földet a fickóra a végrendeletemben – mondogatta Pitypang apja. (Akkor még holdak voltak.)

– Még elbízta magát – felelte erre mindig Pitypang anyja.

– Rabszolgaként dolgozott éveken át. A kemény munkát meg kell becsülni. – Azután, a vita folytatása helyett (viták akkor is voltak) inkább mindketten a lányuk felé fordultak.

– Megint nem fürödtél – mondta az apja.

– De igen, de igen – így Pitypang.

– De nem vízzel – folytatta az apja. – Bűzlesz, mint egy csődör.

– Egész nap lovagoltam – magyarázta Pitypang.

– Fürdened kell, Pitypang – szólt közbe az anyja is. – A fiúk nem szeretik az olyan lányokat, akiknek istállószaguk van.

– Ó, a fiúk! – Pitypang majdnem felrobbant mérgében. – Nem érdekelnek a fiúk. Ló szeret engem, és ez bőven elég, köszönöm szépen.

Ezt jó hangosan mondta, és elég gyakran.

De ha tetszett, ha nem, valami elkezdődött.

Röviddel a tizenhatodik születésnapja után Pitypang észrevette, hogy már több mint egy hónapja nem szóltak hozzá a falubeli lányok. Sohasem barátkozott sokat lányokkal, így a váltás sem volt túl éles, de legalább korábban néhányan biccentettek, amikor a faluban vagy a környékbeli szekérutakon lovagolt. De mostanában, ismeretlen okokból, nem volt semmi. Lesütött pillantások, elfordított tekintetek, ez volt minden. Egyik alkalommal Pitypang elkapta Kornéliát a patkolókovácsnál, és rákérdezett a nagy hallgatás okára.

– Azt hittem, azok után, amit tettél, legalább van benned annyi szégyenérzet, hogy nem kérdezed meg.

– És mit tettem?

– Mit? Mit? Elloptad őket!

Ezzel Kornélia elrohant, de Pitypang mindent értett. Tudta, hogy kik azok az „ők”.

A fiúk.

A falubeli fiúk.

A tyúkeszű, mamlasz, üresfejű, tökfef, eszement, szerencsétlen, tökkelütött, ostoba fiúk.

Hogyan vádolhatja valaki azzal, hogy ellopta őket? Kinek kellene egyáltalán? Mire voltak jók? Nem csináltak mást, csak zaklatták, idegesítették és bosszantották. „Lecsutakolhatom a lovadat, Pitypang?” „Kösz, de a kisbéres majd megcsinálja.” „Kimehetek veled lovagolni, Pitypang?” „Kösz, de nagyon jól érzem magam egyedül is.” „Azt képzeled, hogy jobbat érdemelsz nálunk, ugye, Pitypang?” „Nem, nem igaz. Csak szeretek egyedül lovagolni, ennyi az egész.”

Éjszakánként mind gyakrabban gyűltek össze a sötétben az ablaka alatt, és gúnyolták. Ő persze tudomást sem vett róluk. Általában a gúnyolódás sértegetéssé fajult. Oda se figyelt rá. Ha túl veszélyessé vált a helyzet, a kisbéres elrendezte a dolgokat. Előjött a kunyhójából, egypárat elagyabugyált közülük, a többit meg elzavarta. Pitypang sohasem felejtette el megköszönni, ha ezt tette.

– Ahogy parancsolja. – Mindössze ennyit felelt.

Nem sokkal a tizenhetedik születésnapja előtt egy férfi érkezett hintóval a városba, és látta Pitypangot a szatócshoz lovagolni. Még mindig ott várt rá a hintóból kikukucskálva, amikor visszafelé üggett. Pitypang észre sem vette a férfit, és csakugyan, maga a férfi nem is volt fontos. De a megjelenése fordulóponthoz jelentett. Igaz, más férfiak is letértek az útjukról, más férfiak is lovagoltak akár harminc kilométert is, hogy láthassák, ebben nem volt semmi különös. A lényeges különbség abban állt, hogy ez volt az első gazdag

ember, az első nemes, aki ilyesmire ragadtatta magát. És ő volt az az ember – nevét nem őrizte fenn a történetírás –, aki először említette meg Pitypangot a grófnak.

Florin földje valahol a későbbi Svédország és Németország között helyezkedett el. (Ez még Európa előtt volt.) Elméletileg Lotharon király és felesége, a királyné uralkodott benne. Valójában a király alig volt magánál, azt se tudta, nappal van, vagy éjszaka, lényegében egész nap csak motyogott magában. Nagyon öreg volt, testének minden szerve régen elárulta őt, és a Florint érintő legfontosabb döntéseit valamiféle szeszélyesség uralta, ami sok vezető polgárt rendkívüli mértékben zavart.

Igazándiból Humperdinck herceg tartotta a kezében a dolgokat. Ha lett volna Európa, ő lett volna a legnagyobb hatalmú ember egész Európában. De még így sem volt ember ezer kilométeres körzetben, aki ujjat mert volna húzni vele.

A gróf volt Humperdinck herceg egyetlen bizalmasa. Bár ténylegesen Rügennek hívták, senkinek sem kellett így szólítania, mivel ő volt az egyetlen gróf az egész országban. A címet születésnapj ajándékként kapta a hercegtől néhány évvel ezelőtt: a nagy esemény természetesen a grófné egyik fogadásán történt.

A grófné sokkal fiatalabb volt a férjénél. Az összes ruháját Párizsból hozatta (ez már Párizs után történt), ízlése rendkívül kifinomult volt. (Már ízlés is volt ekkor, igaz, nem túl régóta. És minthogy még olyan új volt, és csak a grófnénak volt egész Florinban, csoda-e, hogy az ő fogadásai bizonyultak a legnépszerűbbnek a környéken?) Végül a grófné szenvedélyes vonzódása az arcfestékek és a ruhaanyagok iránt azt eredményezte, hogy elköltözött Párizsba, ahol az egyetlen nemzetközi tekintélynek örvendő szalont működtette.

Mostanában kizárólag selyemben aludt, aranyból evett, és lacsacsakán a florini történelem legfélelmetesebb és legimádottabb aszszonyává vált. Ha az alakjában lehetett is kivetnivalót találni, ruhái

elrejtették, ha arca nem is volt isteni, senkinek sem tűnt fel, csak fel kellett pakolnia a megfelelő szereket. (Ez még a pirosító előtt volt, de ha nem lettek volna olyan nők, mint a grófné, akkor nem lett volna szükség a feltalálására.)

Egy szó mint száz: Rügenék voltak a florini álompár már hosszú évek óta...

Ez én vagyok. Az összekötő szövegek és az egyéb megjegyzéseim ezekkel a csinos dölt betűkkel lesznek szedve, hogy könnyen megismerjétek. Amikor az elején azt állítottam, hogy sohasem olvastam a könyvet, igazat mondtam. Az apám olvasta fel nekem, én csak gyorsan átfutottam, egész szakaszokat húzva át a rövidítés során, egyébként mindent úgy hagytam, ahogyan az az eredeti Morgensternben szerepelt.

Ez a fejezet teljesen érintetlen. Kizárólag Morgenstern zárójelhasználatára miatt tolok ide. A segédszerkesztő a Harcourtnál teleírt a kefelenyomat margóit a kérdéseivel: „Hogyan lehet Európa előtt és Párizs után?” „Hogyan lehetséges, hogy ez a pirosító előtt volt, noha a pirosítót már régen feltalálták, lásd a »pirosító« címszót az Oxfordi Angol Nagyszótárban.” És végül: „Megőrülök. Mit kezdjek ezekkel a zárójelekkel? Mikor játszódik ez a könyv? Egy szót sem értek. Segítsééég!” Denise, a segédszerkesztő a Fiúk és lányok együtt óta szerkesztette a könyveimet, és még soha nem volt ennyire túlfűtött a margókon.

Nem tudtam segíteni neki.

Mert Morgenstern vagy komolyan vette őket, vagy nem. Esetleg némelyiket komolyan gondolta, némelyiket pedig nem. De sohasem mondta meg, melyeket. Talán csak azt akarta kifejezni, hogy „ez nem valóságos, ez sohasem történt meg”. Leginkább ezzel értek egyet annak ellenére, hogy ha fellelőz a florini történelmet, láthatod, hogy tényleg minden úgy történt, ahogyan Morgenstern megírta. Tény, hogy senki sem tud semmit az igazi motivációról. Mindössze annyit mondhatok: ha a zárójelek zavarnak benneteket, ne olvassátok el őket!

– Gyorsan, gyorsan, gyertek! – Pitypang apja a szobában állt, és az ablakon bámult kifelé.

– Miért? – kérdezte a lány anyja. Sohasem könnyítette meg a férje dolgát, ha a hitvesi engedelmességről volt szó.

A férje kimutatott az ablakon.

– Nézd!

– Nézd te! Te tudod, hogyan kell.

Pitypang szülei nem éltek kifejezetten boldog házasságban. Mindketten arról ábrándoztak, hogy elválnak.

Pitypang apja megrázta a fejét, és újra kinézett az ablakon.

– Á! – mondta egy kis idő múlva. Aztán egy kicsit később, megint: – Á!

Pitypang anyja egy pillanatra felnézett a főzésből.

– Micsoda gazdagság! – álmélkodott Pitypang apja. – Elképesztő!

Pitypang anyja habozott egy kicsit, aztán lerakta a fakanalat a pörkölt mellé. (Ez a pörkölt után volt, mint minden. Amikor az első ember kimászott az iszapból, és megépítette az első házat a szárazföldön, már az első este pörköltet evett vacsorára.)

– A szív büszkébben dobog a nagyság láttán – dörmögte Pitypang apja jól hallhatóan.

– Mi folyik ott, hülye fejű? – érdeklődött Pitypang anyja.

– Nézd te! Te tudod, hogyan kell – mindössze ennyit válaszolt a férfi.

(Ez volt aznap a harmincharmadik veszekedésük – ez már jóval a veszekedések után volt –, és Pitypang apja vesztésre állt tizenhárom-hús arányban, bár sokat javult az állás ebéd óta, amikor még a felesége tizenhét-kettőre vezetett.)

– Majom! – mondta az asszony, és odament az ablakhoz. Egy pillanattal később ő is együtt mondogatta a férjével, hogy: „Á!”

Ott álltak mindketten, és félelemmel vegyes áhítattal bámultak ki az ablakon.

Pitypang terítés közben figyelte őket.

– Biztos errefelé találkoznak Humperdinck herceggel – mondta Pitypang anyja.

Az apa bólintott.

– Vadászat. Humperdinck herceg kedvenc időtöltése.

– Milyen szerencsések vagyunk, hogy láthatjuk őket áthaladni! – mondta Pitypang anyja, és megfogta a férje kezét.

Az öregember bólintott.

– Most már meghalhatok – jelentette ki.

A felesége ránézett.

– Még ne! – A hangszíne meglepően gyengéd volt, talán megérezte, mennyit számít neki a férje, mert amikor két év múlva a férfi meghalt, nem sokkal később ő is utánament. Az emberek, akik ismerték őt, mind egyetértettek abban, hogy a méltó ellenfél hiánya tette tönkre.

Pitypang közelebb jött, megállt mögöttük, és átnézett a fejük felett. Egy kis idő múlva neki is elállt a lélegzete, mert a gróf, a grófné és az összes apródjuk, katonájuk, szolgájuk, udvaroncuk, lovagjuk és hintójuk elvonult a tanya előtti szekérúton.

Mindhárman némán álltak, miközben a menet egyre közelebb ért. Pitypang apja egy kicsi, mitugrász emberke volt, aki mindig arról ábrándozott, hogy úgy fog élni, mint egy gróf. Egyszer három kilométerre tartózkodott attól a helytől, ahol a herceg és a gróf vadászott, és mindaddig a percig az volt élete fénypontja. Csapnivaló gazda volt, és férjnek sem bizonyult valami fényesnek. Nem sok dolog akadt a világon, amiben kiemelkedő lett volna, és nem is nagyon értette, hogyan sikerült összehoznia a leányát, bár a lelke mélyén sejtette, hogy valamiféle csodálatos tévedés állhat a dolog mögött, amelynek természetét sohasem igyekezett kikutatni.

Pitypang anyja egy görcsös kis vakarcs volt, tüskés és siránkozó, aki mindig arról ábrándozott, hogy olyan népszerű lesz, mint amilyen a grófné volt akkortájt. Iszonyatos szakács volt, és még rosszabb háziasszony. Hogy hogyan csusszant ki a méhéből Pitypang, természetesen még őelőtte is rejtélynek bizonyult. De ott volt, amikor történt, és ez számára bőven elegendő volt.

Pitypang maga, fél fejfel a szülei fölé magasodva, tányérokka a kezében, Ló szagát árasztva, csak azt kívánta, bárcsak ne lenne annyira messze a menet, mert akkor megnézhetné, hogy a grófné ruhái tényleg olyan szépek-e, mint mondják.

Mintha a kívánságának engedelmeskedne, a menet befordult a tanyára.

– Ide? – nyögte Pitypang apja. – Istenem, miért?

Pitypang anyja odafordult hozzá:

– Elfelejtetted befizetni az adókat? – (Ez az adók után történt. De minden az adók után történt. Adók már a pörkölt előtt is voltak.)

– Még ha tényleg el is felejtettem volna, akkor sem kéne ennyi ember, hogy begyűjtse. – Azzal a tanya bejárata felé mutatott, amerre a gróf, a grófné és az összes apródjuk, katonájuk, szolgáljuk, udvaroncuk, lovagjuk és hintójuk tartott.

– Mit akarhatnak tőlem? – kérdezte.

– Menj és nézd meg! Gyerünk! – utasította Pitypang anyja.

– Menj te! Kérlek.

– Nem! Te! Kérlek.

– Menjünk együtt!

És mentek együtt. Remegő lábakkal.

– A tehenek – mondta a gróf, amint odaértek az arany hintójához. – A teheneidről szeretnék beszélni veled. – A hintó belsejéből beszélt, sötét arca árnyékban maradt.

– Az én teheneimről? – kérdezte Pitypang apja.

– Igen. Arról van szó, hogy egy kis tehénészetet szeretnék felállítani, és mivel a te teheneid közismerten a legjobbak egész Florinban, arra gondoltam, hogy megpróbálom kiszedni belőled a titkukat.

– Az én teheneim...? – nyögte ki Pitypang apja, remélve, hogy nem bolondul meg. Mert igazság szerint, és ezt tudta jól, szörnyen rossz tehenei voltak. Évekig csak panaszt hallott a falusiaktól. Ha bárki más elkezdett volna tejet árusítani, Pitypang családja abban a pillanatban tönkrement volna. Igaz, ami igaz, amióta a kisbéres nála szolgált – vitathatatlan, hogy a kisbéres értett ehhez-ahhoz –,

a panaszok is elmaradoztak, de attól még nem lettek a tehenei a legjobbabbak egész Florinban. De hát az ember nem vitatkozik egy gróffal. Pitypang apja a feleségéhez fordult:

– Te mit mondanál, mi a titkom, drágám?

– Ó, olyan sok van! – felelte az asszony. Pitypang anyja nem volt buta, ha a jószágok színvonaláról volt szó.

– Ti ketten gyermektelenek vagytok, ugye? – kérdezte a gróf.

– Nem, uram – felelte az asszony.

– Akkor hadd lássam a lányt! – folytatta a gróf. – Talán egy kicsit gyorsabban tud válaszolni a kérdéseimre, mint a szülei.

– Pitypang! – kiáltotta az apja. – Gyere ki, kérlek!

– Honnan tudta az úr, hogy lányunk van? – kérdezte Pitypang anyja.

– Megérzés. Feltételeztem, hogy vagy fiú, vagy lány. Néha szerencsésebb vagyok, mint... – Hirtelen elhallgatott.

Mert Pitypang jelent meg a színen, a tanyaépületből a szülei felé tartva.

A gróf kiszállt a hintóból. Méltóságteljesen lelépett a földre, és ott maradt mozdulatlanul. Nagy ember volt, fekete hajú, fekete szemű, széles vállú. Fekete kesztyűt és fekete köpenyt viselt.

– Pukedli, drágám! – suttozta Pitypang anyja.

Pitypang komolyan igyekezett.

És a gróf nem tudta levenni róla a szemét.

Ne feledjétek, hogy Pitypang alig fért bele az első húszba! A haja kócos és zsíros volt, és csak a tizenhetedik évében járt, így volt még rajta némi babaháj. Nem volt több, mint egy gyermek. Nem volt más, csupán egy ígéret.

De a gróf még mindig nem tudta róla elszakítani a tekintetét.

– A gróf szeretné tudni a teheneink nagyszerűségének titkát. Így van, uram? – kérdezte Pitypang apja.

A gróf halványan bólintott, meredten bámulva Pitypangot.

Még Pitypang anyja is megérezte a levegőben vibráló feszültséget.

– Kérdezze meg a kisbérest, ő gondozza őket! – mondta Pitypang.

– És ő lenne a kisbéres? – hallatszott egy eddig ismeretlen hang a hintóból. Aztán a grófné arca jelent meg a hintó ajtajában.

Ajka tökéletes vörösre volt festve, zöld szemét feketével húzta ki. Ruhája a világ minden színét elhalványította. Pitypang el akarta takarni a szemét a csillogás elől.

Pitypang apja hátranézett, és megpillantotta a tanyaépület mellett oldalgó alakot.

– Igen, ő az.

– Hozzátok ide!

– Nincs alkalomhoz illően öltözve – mondta Pitypang anyja.

– Láttam én már félmeztelen férfit korábban is – felelte a grófné. Aztán elkiáltotta magát: – Te! – És a kisbéresre mutatott. – Gyere ide! – A második szónál csettintett az ujjával.

A kisbéres úgy tett, ahogy parancsolták neki.

Amikor már elég közel ért, a grófné kiszállt a hintóból.

A kisbéres néhány lépéssel Pitypang mögött megállt, és a fejét illendően lehajtotta. Szégyenkezett a ruhája miatt, a cipője koszlott volt, a farmerje szakadt (a farmert jóval korábban felfedezték, mint azt a legtöbb ember gondolná), és úgy tette össze a kezét, mintha imádkozna.

– Hogy hívnak, kisbéres?

– Márkó, grófné.

– Nos, Márkó, te talán tudsz segíteni a problémánkon – mondta, és belekarolt. Ruhájának szövete égette a kisbéres bőrét. – Mi itt mindnyájan szenvedélyesen érdeklődünk a tehenek iránt. Gyakorlatilag közel jutottunk az örület határához, olyan nagyon kíváncsiak vagyunk. Szerinted, Márkó, miért van az, hogy éppen ezen a tanyán a legkiválóbbak a tehenek? Mit csinálsz velük?

– Csak etetem őket, grófné.

– Nohát, íme, tessék, a rejtély megoldódott! Mindnyájan megnyugodhatunk. Egyértelmű, a titok Márkó takarmánya. Megmutatnád, hogyan csinálod, Márkó?

– Megettessem a teheneket az ön szeme láttára, grófné?

– Okos legény.
– Mikor?
– Most is jó lesz. – Azzal a karját nyújtotta a fiúnak. – Vezess, Márkó!

Márkónak nem volt más választása, mint hogy elfogadja a grófné karját. Gyengéden.

– A ház mögött áll az istálló. Nagyon nagy sár van arrafelé. Tönkre fog menni a ruhája.

– Úgyis csak egyszer hordom őket, Márkó, és égek a vágytól, hogy munka közben lássalak.

Így hát elindultak az istálló felé.

Ezalatt a gróf le sem vette a szemét Pitypangról.

– Segítek neked! – kiáltotta Pitypang Márkónak.

– Lehet, hogy az lesz a legjobb, ha én is megnézem, hogyan csinálja – döntötte el a gróf.

– Furcsa dolgok történnek – mondták Pitypang szülei, és ők is elindultak a tehenetető kirándulás nyomában. Figyelték a gróft, aki figyelte a lányukat, aki figyelte a grófnét.

Aki Márkót figyelte.

– Nem értem, mi olyan fene különleges abban, amit csinál – mondta Pitypang apja. – Csak megeteti őket.

Már vacsora után járt az idő, amikor a család újra egyedül volt.

– Biztosan nagyon szereti őket. Volt egyszer egy macskám, ami csak akkor dorombolt, ha én etettem. Ez bizonyára ugyanilyen dolog. – Pitypang anyja összekotorta a maradék pörköltet egy edénybe. – Tessék! – mondta a lányának. – Márkó a hátsó ajtónál vár, vidd ki neki a vacsoráját!

Pitypang kinyitotta a hátsó ajtót, és kivitte a tálat.

– Nesze! – mondta.

Márkó biccentett, elvette az edényt, és elindult a farönkjéhez, hogy megegye a vacsoráját.

– Nem bocsátottam meg neked, kiséres – kezdte Pitypang.

Egy pillanatra megállt, majd visszafordult.

– Nem tetszik, ahogyan Lóval bánsz. Vagy ahogyan Lóval nem bánsz, mert ez egy kicsit pontosabb. Azt akarom, hogy le legyen csutakolva. Még ma éjjel. Hogy megpucold a patkóit. Még ma éjjel. Hogy befond a farkát, bedörzsöld a fülét. Még ma éjjel. Azt akarom, hogy ragyogjon az istállója. Most rögtön. Azt akarom, hogy csillogjon-villogjon, és ha egész éjjel dolgoznod kell, akkor dolgozz egész éjjel!

– Ahogy parancsolja.

Pitypang becsapta az ajtót, és hagyta, hogy a kiséres a sötétben egyen.

– Szerintem Ló éppenséggel nagyon jól nézett ki – mondta az apja.

Pitypang nem szólt semmit.

– Te magad jegyezted meg tegnap – emlékeztette az anyja.

– Biztosan elfáradtam – vetette oda Pitypang. – Az izgatottság meg minden.

– Akkor pihenj! – figyelmeztette az anyja. – Szörnyű dolgok történhetnek, ha túl fáradt vagy. Azon az éjszakán is túl fáradt voltam, amikor apád megkérte a kezemet. – Harmincnégy-huszonkettő. Nagyon elhúzott a lány anyja.

Pitypang a szobájába ment. Lefeküdt az ágyára. Lehunyta a szemét.

És a grófné Márkót bámulta.

Pitypang felugrott az ágyból. Levette a ruháit. Mosdott egy kicsit. Belebújt a hálóruhájába. Magára húzta a paplant, betakarózott, és lehunyta a szemét.

A grófné továbbra is Márkót bámulta!

Pitypang lerúgta a paplant, kinyitotta az ablakot. A kályha melletti mosdónál töltött magának egy pohár vizet. Egy hajtásra kiitta. Töltött még egy pohárral, azzal a homlokát hűsítette le. A lázas érzés nem múlt el.

Mennyire lázas? Jól érezte magát. Tizenhét éves múlt, és még csak egy lukas foga sem volt. Kiöntötte a vizet a lefolyóba, megfordult, visszavonult a szobájába, szorosan bezárta az ajtót, visszament az ágyához. Lehunyta a szemét.

A grófné még mindig Márkót bámulta!

Miért? Mi oka lehet, hogy Florin történelmének minden szempontból legeslegtökéletesebb asszonya egy kisbéres iránt érdeklődik? Pitypang megfordult az ágyában. Egyszerűen nem lehetett máshogy magyarázni azt a tekintetet: a grófné tényleg érdeklődött a kisbéres iránt. Pitypang szorosan összezárta a szemét, és felidézte a grófné emlékét. Világos, hogy valami tetszett neki a kisbéresben. Ami tény, az tény. De mi? A kisbéresnek olyan szeme volt, mint a tengeri égbolt vihar előtt, de kit érdekelt a szeme? És a haja világosszőke volt, már ha tetszett valakinek az ilyesmi. És elég széles válla volt, de nem sokkal szélesebb, mint a grófnak. És persze izmos is volt, de mindenki izmos lenne, ha egész nap a tanyán robotolna. És a bőre hibátlan és napbarnított, de ez is csak a robotolástól van, reggeltől estig a tűző napsütésben ki ne lenne barna? És nem sokkal volt magasabb a grófnál, bár a hasa laposabb volt, de csak azért, mert fiatalabb volt nála.

Pitypang felült az ágyában. A fogai lesznek azok. Az igazat megvallva a kisbéresnek szép fogai voltak. Fehérek és tökéletesek, különösen a napbarnított arcon mutattak jól.

Lehet hát bármi más?, összpontosított Pitypang. A falubeli lányok sokszor követték a kisbérest, amikor tejet szállított a faluba, de azok idióták, bárkit követtek volna. És a kisbéres ügyet sem vetett rájuk, mert ha kinyitotta volna a száját, rájöttek volna, hogy a fogain kívül nem sok mindennel büszkélkedhet, merthogy tulajdonképpen ritka nagy hülye.

Tényleg különös, hogy egy olyan gyönyörű, karcsú, magas és elegáns nő, egy olyan hibátlan külsejű, olyan tökéletesen öltözködő asszony, mint a grófné, annyira belehabarodott néhány fogba. Pitypang megrázta a fejét. Az emberek meglepően komplikáltak.

De most már mindent kielemezett, levezetett, letisztázott. Lehunyta a szemét, magára húzta a paplant, kényelmesen elhelyezkedett. *Az ember nem néz úgy másra, ahogy a grófné nézett a kisbéresre, csupán a foga miatt.*

– Ó! – mondta Pitypang. – Ó, istenem!

Most a kisbéres bámult vissza a grófnéra. Etette a teheneket, és az izmai úgy ugráltak a napbarnított bőre alatt, ahogy mindig, és Pitypang ott állt és figyelte, amint a kisbéres akkor először mélyen bele-nézett a grófné szemébe.

Pitypang kiugrott az ágyból, és elkezdett fel-alá járkálni a szobájában. Hogyan tehetné? Ó, nem lett volna baj, ha csak ránéz a grófnéra! De ő nem ránézett a grófnéra, hanem *ránézett* a grófnéra.

– Olyan öreg! – motyogta Pitypang, és kezdett kissé dühbe gurulni. A grófné sohase lesz még egyszer harmincéves, és ez tény. És a ruhája röhejesen nézett ki az istállóban: ez is tény.

Pitypang az ágyra vetette magát, és átkarolta a párnáját. A ruha már azelőtt is nevetséges volt, hogy az istállóba ment volna. A grófné már akkor is csak egy kivénhedt banya volt, amikor kilépett a hintóból a túl nagyra festett szájával és a púderezett bőrével, és... és... és...

Csapkodva és hánykolódva sírt, dobálta magát, fel-alá járkált, majd sírt megint egy keveset. Az irigységnek három híres példája volt, amióta a galileai Dávidot először kerítette hatalmába ez az érzés, midőn nem bírta elviselni, hogy szomszédjának, Saulnak magasabbra nőtt a kaktusza. (Eredetileg az irigység kizárólag növényekre vonatkozott, mások kaktuszaira vagy tujáira, és később, amikor már volt kankalin, a kankalinra, ezért mondjuk még ma is, hogy valaki belesárgult az irigységbe.) Pitypang esete a negyedik lett a világranglistán.

Nagyon hosszú és nagyon sárga volt az éjszaka.

Hajnalba már a kunyhó előtt várt Márkóra. A belülről jövő zajokból hallotta, hogy a férfi már felébredt. Bekopogott. Márkó kinyitotta az ajtót, és várt. Pitypang látott mögötte egy kicsiny gyertyát és egy nyitott könyvet. Márkó várt. Pitypang ránézett. Aztán lesütötte a szemét.

Túl szép volt.

– Szeretlek – mondta Pitypang. – Tudom, hogy ez meglepetésként ér majd, hiszen eddig nem csináltam mást, csak kínoztalak, gúnyoltalak és ugráltattalak, de már hosszú órák óta szeretlek, és minden másodperccel egyre jobban. Egy órája azt gondoltam, hogy jobban szeretlek, mint ahogy nő eddig férfit szeretett a világon, de fél órával később már tudtam, hogy amit az előbb éreztem, az semmi ahhoz képest, amit akkor éreztem. De tíz perccel ezután megértettem, hogy az előző vonzalom csak fodrozódó pocsolya volt a vihar előtti tengerhez képest. Tudtad, hogy a szemed olyan, mint a vihar előtti tenger? No igen. Hány percnél tartottam az imént? Húsznál? Elmondjam, mit éreztem azóta? Úgysem számít.

Pitypang még mindig nem tudott a férfira nézni. A nap lassan felkelt mögötte, érezte a hátán a meleget, és ez bátorsággal töltötte el.

– Annyival jobban szeretlek most, mint húsz perccel ezelőtt, hogy össze sem lehet hasonlítani. Nincs hely a testemben másnak, csak neked. A karom szeret téged, a fülem imád téged, a térdem remeg a vad vonzalomtól. A lelkem könyörög: kérj tőle valamit, hogy engedelmeskedhessen. Azt akarod, hogy a hátralévő életemben kövesselek téged? Megteszem. Azt akarod, hogy négykézláb másszak? Mászni fogok. Csendben maradok érted, vagy énekelek. Ha éhezelsz, hadd hozzak neked enni, ha szomjazol, és a szomjadat nem oltja más, csak az arabusok bora, elmegyek Arábiába, még ha a világ másik felén van is, és hozok neked egy üveggel ebédre. Ha bármit tehetek érted, megteszem, ha van valami, amit nem tudok megtenni, megtanulom. Tudom, hogy nem versenyezhetek a grófnéval ügyességben, bölcsességben vagy vonzerőben, és láttam, hogyan néztél rá. De ne feledd, kérlek, hogy ő öreg, és más is érdekli, én viszont tizenhét vagyok, és csak te érdekelsz. Drága Márkó... Még sohasem hívtalak így ezelőtt, ugye, Márkó? Márkó, Márkó, Márkó, Márkó, kedves Márkó, imádkott Márkó, édes, tökéletes Márkó! Suttogva kérdem: elnyerhetem valaha a szerelmedet?

És ezután élete legbátrabb cselekedetét hajtotta végre: egyenesen belenézett a férfi szemébe.

Márkó becsukta az orra előtt az ajtót.

Egyetlen szó nélkül.

Egyetlen szó nélkül!

Pitypang elrohant. Elrohant, és sírva fakadt. Keserű könnyek hullottak a szeméből, amelyektől nem látott, megbotlott, nekiütközött egy fatörzsnek, elesett, felkelt, továbbrohant. A válla lüktetett, ahol a fatörzs megütötte, a fájdalom égette, de nem eléggé, hogy az elgyötört szíve megnyugodjon. Visszarohant a szobájába, befúrta a fejét a párnába. Elrekeszelt ajtaja mögött, biztonságban érezve magát, elázatta a világot a könnyeivel.

Egyetlen szó nélkül... Ennyi illem sem volt benne. Mondhatta volna, hogy „sajnálom”. Belepusztult volna, ha azt mondja, „sajnálom?” „Túl késő”: ezt is mondhatta volna.

Miért nem bírt legalább valamit mondani?

Pitypang nagyon erősen elgondolkodott ezen egy pillanatig. És hirtelen meglett a válasz: azért nem beszélt, mert ha kinyitotta volna a száját, akkor annyi. Naná, hogy jóképű, de buta. Abban a pillanatban, amint megszólalna, vége lenne mindennek.

„Ööö...”

Ennyit mondott volna Márkó. Mindig valami ilyesmivel hozakodott elő, amikor borzasztóan okosnak képzelte magát. „Ööö, kösz, Pitypang.”

Pitypang felszárította a könnyeit, és elmosolyodott. Mély lélegzetet vett, és egy sóhaj szakadt fel belőle. Ez mind a felnőtté válás része volt. Elkapnak ezek a kis szenvedélyek, aztán egy szempillantás alatt eltűnnek. Megbocsátod a hibáit, tökéletesnek látod, örülsz beleszeretsz; aztán másnap hajnalra vége. *Írd fel a tapasztalatok közé, öreglány! Gyerünk, közeledik a hajnal!* Pitypang megállt, megvetette az ágyat, lecserélte a ruháit, megfésülte a haját, elmosolyodott, és megint sírásban tört ki. Mert azért van egy határa annak, mennyire tudja az ember becsapni önmagát.

Márkó nem volt buta.

Pitypang elhithette magával persze. Kinevethette, hogy nehezen birkózott a nyelvvel. Megdorgálhatta magát, hogy egy féleszűbe zúgott bele. De igazság szerint volt neki feje a nyakán. És legalább olyan jó esze volt, mint fogai. Minden oka megvolt arra, hogy ne beszéljen, és ennek semmi köze nem volt az agyműködéséhez. Valójában azért nem beszélt, mert nem volt mit mondania.

Nem szerette viszont, és kész.

A könnyek, amelyek Pitypangnak társául szegődtek a nap hátralévő részében, egyáltalán nem hasonlítottak azokra, amelyeket a fatörzsszel ütközvén ejtett. Azok zajosan és forrón lüktettek. Ezek némán és folyamatosan hullottak, és állandóan arra figyelmeztették, hogy nem volt elég jó Márkónak. Tizenhét éves volt: minden férfi, akivel találkozott, a lábához hullott, de ez nem jelentett neki semmit. Az egyetlen esetben, amikor fontos lett volna, akkor nem volt elég jó. Nem értett máshoz, mint a lovagláshoz, és hogyan érdekelhetne ez egy olyan férfit, akit maga a grófné bámult meg?

Már közelgett a naplemente, amikor lépteket hallott az ajtaja előtt. Aztán kopogtatást. Pitypang megszáritotta a szemét. Még egy kopogtatás.

– Ki az? – kérdezte végül ásítva Pitypang.

– Márkó.

Pitypang végigfeküdt az ágyon.

– Márkó? – kérdezte. – Ismerek én egyáltalán Már...? Ó, kisbéres, te vagy az? Micsoda meglepetés! – Odament az ajtóhoz, kinyitotta, és a lehető legvidámabb hangján így szólt: – Úgy örülök, hogy beugrottál, olyan szemétnek éreztem magam a kis reggeli tréfám miatt. Természetesen tudtad, hogy egy szó sem volt igaz belőle, vagy legalább is azt hittem, tudod, mert amikor elkezdted becsukni az ajtót, egy szörnyű pillanatra azt feltételeztem, hogy túl meggyőzően játszottam a szerepemet, és szegény kicsikém, biztos azt hitted, hogy komolyan gondoltam, amit mondtam, noha mindketten jól tudjuk: teljes képtelenség, hogy bármi ilyesmi történjen valaha közöttünk.

– Azért jöttem, hogy elbúcsúzzam.

Pitypang szíve kihagyott egy pillanatra, de sikerült továbbjátszania a szerepét.

– Úgy érted, mész lefeküdni, és jó éjszakát kívánni jöttél? Milyen kedves tőled, kisbéres! Így mutatod ki, hogy megbocsátottál a kis reggeli tréfiért. Értékelem a kedvességedet, és...

A kisbéres félbeszakította.

– Elmegyek.

– Elmész? – A padló inogni kezdett. Pitypang belekapaszkodott az ajtófélfába. – Most?

– Igen.

– Amiatt, amit reggel mondtam?

– Igen.

– Eljlesztettelek, ugye? Ölni tudok a szavaimmal. – Megrázta a fejét, majd ismét. – Nos, rendben, döntöttél. De ne feledd: nem veszek vissza, ha már megunt téged! Nem fog érdekelni, ha térden csúszol is.

Márkó csak nézett rá.

Pitypang folytatta:

– Csak mert gyönyörű vagy, és tökéletes, teljesen beképzelt lettél. Az gondolod, hogy téged nem lehet megunni, de tévedsz, mert igenis meg lehet, és ő meg is fog unni, egyébként meg szégyén is vagy.

– Elmegyek Amerikába. Megcsinálom a szerencsémet. – (Ez egy kicsivel Amerika után volt, és sokkal a szerencse után.) – Indul egy hajó Londonból. Nagy lehetőségek vannak Amerikában. Ki fogom használni őket. Képeztem magam. A kunyhómban. Edzettem magam, hogy ne legyen szükségem alvásra. Csak néhány óra kell. Elvállalok egy napi tízórás munkát, és aztán elvállalok egy másik napi tízórás munkát, és megtakarítok minden pennyt, csak annyit költök el, amennyi ahhoz kell, hogy erős maradjak, és amikor eleget gyűjtöttem, veszek földet, építek egy házat, és készítek egy ágyat, amiben két ember is elfér.

– Te megőrültél, ha azt hiszed, hogy egy lepukkant tanyán boldog lesz Amerikában. Nem beszélve arról, hogy mennyit költ ruhákra.

– Ne beszélj már a grófnéról! Tedd meg a kedvemért! Megőrijtesz.

Pitypang csodálkozva nézett rá.

– Hát nem érted, miről van szó? – kérdezte Márkó.

Pitypang ingatta a fejét.

Márkó szintén.

– Sohasem voltál túl okos, azt hiszem.

– Szeretsz, Márkó? Erről van szó?

Márkó nem hitt a fülének.

– Hogy szeretlek-e? Istenem, ha a te szerelmed egy homokszem lenne, az enyém fövenyek végtelen sora! Ha a szerelmed...

– Még nem értettem meg az elsőt sem – szakította félbe Pitypang. Kezdett nagyon izgatott lenni. – Tisztázzuk csak! Azt mondd, hogy az én szerelmem homokszem méretű, és a tiéd meg az a másik izé? A képek úgy össze tudnak zavarni... Ez a végtelen bigyó nagyobb, mint az én homokom? Segíts, Márkó! Az az érzésem, hogy valami nagyon fontosnak vagyunk a közelében.

– Évekig kizárólag miattad laktam ebben a kunyhóban. Kizárólag miattad tanultam nyelveket. A testem azért erősítettem, mert azt gondoltam, talán tetszeni fog neked egy erős test. Azzal az imával éltem az életem, hogy egy hajnalon hátha felém veted a tekinteted. Nem volt olyan pillanat az életemben, amikor a látásod ki ne ugrasztotta volna szívemet a kebelemből. Nem volt olyan éjszaka, amikor ne az arcod emlékével aludtam volna el. Nem volt olyan hajnal, hogy ébredő szememben ne te ragyogtál volna... Megértettél ebből valamit, Pitypang, vagy folytassam még?

– Soha ne hagyd abba!

– Nem volt olyan...

– Ha csak szórakozol velem, Márkó, én megöllek.

– Hogyan gondolhatod, hogy szórakozom veled?

– Még egyszer sem mondtad, hogy szeretsz.

– Csak ennyi kell? Ez könnyű. Szeretlek. Rendben? Akarod hangozabban? Szeretlek! Betűzzem, azt akarod? Sz-e-r-e-t-l-e-k. Akarod visszafelé? Kelteresz.

– Most szórakozol velem, ugye?

– Igen, talán egy kicsit. Olyan régóta mondom, csak nem figyeltél rám. Valahányszor azt mondtad: „Kisbéres, csináld meg ezt!”, azt gondoltad, annyit felelek, hogy „ahogy parancsolja”, de csak azért, mert rossz a hallásod. Valójában azt mondtam, hogy „szeretlek”, de te sohasem hallottad meg. Nem hallottad meg.

– Most hallak, és ígérem neked, sohasem fogok senki mást szeretni. Csak Márkót. Amíg meg nem halok.

Márkó bólintott, egy lépéssel hátrált.

– Hamarosan érted küldök. Higgy nekem!

– Hát hazudna nekem az én Márkóm?

Márkó még egyet lépett hátrafelé.

– Elkések. Mennem kell. Gyűlölöm, de muszáj. A hajó mindjárt indul, és London messze van.

– Értem.

Márkó kinyújtotta a jobb kezét.

Pitypang alig kapott levegőt.

– Szia!

Pitypangnak sikerült felemelnie a jobb kezét.

Kezet ráztak.

– Szia! – mondta megint Márkó.

Pitypang biccentett.

Márkó még egyet lépett hátrafelé.

Pitypang nem vette le róla a szemét.

Márkó hátat fordított neki.

A szavak szinte kiszakadtak Pitypangból:

– Egy csókot sem kapok?

Egymás karjaiba hullottak.

Kr. e. 1642 óta, amikor Saul és Delila Korn véletlenszerű felfedezése végigsöpört a nyugati civilizáción, öt nevezetes csók esett. (Azelőtt a párok összeakasztották az ujjaikat.) A csókok pontos értékelése rendkívül nehéz dolog, gyakran vezet komoly vitákhoz, mert bár mindenki egyetért abban, hogy az intenzitás, tisztaság és érzelem időtartammal való szorzatának képlete érvényes, soha nem tudott egyezés születni a tekintetben, hogy az egyes elemek milyen súllyal essenek latba. De bármilyen mércét is használt, abban mindenki egyetértett, hogy annak az ötnek maximális pont jár.

Nos, ez mindet lepipálta.

A Márkó távozása utáni első reggelen Pitypang úgy vélte, joga van ahhoz, hogy mást se csináljon egész nap, mint hogy búslakodjon és sajnálja magát. Hiszen elment a nagy szerelme, az élete értelmetlen, hogyan nézzen szembe a jövővel és a többi, és a többi.

De két másodperccel később rájött, hogy Márkó most kint jár a nagyvilágban, egyre közelebb ér Londonhoz, és mi van, ha egy gyönyörű városi lány elcsavarja fejét, amíg ő itthon siránkozik? Vagy még rosszabb: mi van, ha eljut Amerikába, dolgozik, megépíti a tanyát, elkészíti az ágyat, és elküld érte, de amikor megérkezik hozzá, ránéz, és azt mondja: „Visszaküldelek, mert a sok siránkozás elcsúfította a szemedet, az önsajnálát tönkretette a bőrrödet. Szánalmasan nézel ki. Inkább feleségül veszek egy indián lányt, aki egy közeli vigvamban él, és mindig gyönyörűen fest.”

Pitypang a hálósobában lévő tükréhez rohant.

– Ó, Márkó! – mondta. – Sohasem foglak kiábrándítani. – Azzal lesietett a veszekedő szüleihez. (Az állás tizenhat-tizenhárom volt, és még nem reggeliztek.)

– Szükségem van a tanácsotokra – szakította félbe őket. – Mit tehetek a személyes megjelenésem javítása érdekében?

– Először is mosdjal meg! – mondta az apja.

– És csinálj valamit a hajaddal, ha már ott vagy! – javasolta az anyja.

– Felderítheted a füled mögötti területeket is.

– Ne feledkezz el a térdedről!

– Ennyi bőven elég lesz kezdetnek – mondta Pitypang, majd megrázta a fejét. – Istenem, de nehéz tisztának lenni!

Lankadatlanul munkához látott.

Reggelenként korán kelt, lehetőleg hajnalban, és elvégezte a tanyája körüli munkákat. Sok tennivaló volt, különösen most, hogy Márkó elment, ráadásul a gróf látogatása óta a környékeliek egyre több tejet rendeltek. Így hát nem sok idő maradt az önfejlesztésre kora délutánig.

De akkor komolyan munkához látott. Először is egy jó hideg fürdő. Aztán, miközben a haja száradt, edzette magát, hogy az alakja hibáit kijavítsa (az egyik könyöke túl csontos volt, a másik csuklója viszont nem volt eléggé az). Majd igyekezett letornászni a megmaradt babaháját (egy kevés volt már csak rajta; lassan betöltötte a tizenhét éves életévét). Majd fésülködött és fésülködött.

Haja az ősz színeiben pompázott, és még sohasem volt levágva, így hát kifésülni is sokáig tartott, de ez nem zavarta, mert Márkó sohasem látta tisztának, és mennyire meg fog lepődni, ha majd megpillantja őt, amikor kilép a hajóból Amerikában. Bőre, mint a tejszín, és minden porcikáját fényesre síkálta, ami nem volt kellemes szórakozás, de hogy fog majd Márkó örülni, ha ilyen tisztának látja, amikor kilép a hajóból Amerikában.

És rövid idő alatt az ígéretből valóság lett. A huszadik helyről két héten belül a tizenötödik helyre lépett elő, ami ilyen rövid idő alatt példátlan fejlődésnek számított. De három héttel később már a kilencedik volt, és ment tovább felfelé. A versengés itt már óriási volt, de azon a napon, amikor kilencedik lett, levél érkezett Márkótól Londonból, és csupán az elolvasásától egyből a nyolcadik helyre ugrott. És valóban ez segített mindennél jobban neki: a Márkó iránti szerelme nem szűnt meg növekedni, és az emberek szeme káprá-

zott a látványától, amikor a tejet vitte ki nekik reggelenként. Néha-
nyan csak tátott szájjal bámulták, de sokan beszéltek vele, és ezek
kedvesebbnek és barátságosabbnak találták, mint azelőtt bármikor.
Még a falubeli lányok is mosolyogtak rá, és köszöntek neki, néhá-
nyan pedig Márkó felől érdeklődtek, ami komoly hiba volt, hacsak
nem volt rengeteg fölös idejük, mert ha valaki megkérdezte, hogy
van Márkó, nos, akkor Pitypang elmondta neki. Márkó csodálatos,
mint mindig; Márkó gyönyörű. Márkó egyedülállóan mesészép.
Órákig tudott róla beszélni. Néha kissé nehezebbre esett a hallgatósá-
gnak, hogy ne veszítse el a fonalat, de nagyon igyekezett, hiszen
Pitypang úgy szerette őt.

Ezért ütötte annyira szíven Márkó halálhíre.

Nem sokkal azelőtt írt neki, mielőtt elindult volna Amerikába.
A hajóját *A királynő büszkeségének* hívták, és szerette Pitypangot.
(Így sorjáztak a mondatai: „Ma esik az eső, és szeretlek. Megfázás-
som enyhült, és szeretlek. Add át üdvözetem Lónak, és szeretlek!”
És így tovább.)

Aztán hirtelen megszűntek a levelek, de ez rendjén is volt, hi-
szen Márkó a tengeren hajózott. Aztán eljutott hozzá a hír. Éppen
hazaérkezett a tejszállításból. Szülei kifejezéstelen arccal várták.

– A karolinai partok közelében – suttogta az apja.

Az anyja annyit rebegett:

– Figyelmeztetés nélkül. Éjszaka.

– Micsoda? – kérdezte Pitypang.

– Kalózkod – mondta az apja.

Pitypang úgy érezte, le kell ülnie.

A szobában néma csend honolt.

– Tehát foglyul ejtették? – nyögte ki Pitypang.

Az anyja nemet intett.

– Roberts volt az – mondta az apja. – Rettegett Roberts kapi-
tány, a kalóz.

– Ó! – kiáltott fel Pitypang. – Aki után nincsenek túlélők.

– Igen – mondta az apja.

A szobában néma csend.

Hirtelen Pitypang elkezdett nagyon gyorsan beszélni.

– Leszúrták? Megfulladt? Elvágták a torkát álmában? Szerintetek felébresztették őt? Lehet, hogy halálra korbácsolták? – Ekkor felegyenesedett. – Bocssátságok meg, butaságokat beszélek! – Megrázta a fejét. – Mintha számítana, hogyan ölték meg. Ne haragudjatok! – És ezzel besietett a szobájába.

Napokig ott maradt. A szülei eleinte igyekeztek kicsalogatni, de sehogyan sem sikerült. Aztán ennivalót tettek az ajtaja elé, ő pedig néha vett belőle, csak annyit, hogy életben maradjon. Hang se hallatszott a szobából, se jajgatás, se sírás.

És amikor végül kijött, a szeme száraz volt.

Szülei elkerekedett szemmel nézték a reggelijük felett. Fel akartak állni, de Pitypang leintette őket.

– Tudok magamról gondoskodni. – Azzal valami ennivaló után nézett. Szülei figyelték minden mozdulatát.

Tény, hogy sohasem nézett ki ilyen jól. A szobába egy csodálatosan szép kislány zárkózott be, de a nő, aki kilépett, jóval karcsúbb, sokkal bölcsebb és mérhetetlenül szomorúbb volt. Ez a nő megértette a fájdalom természetét, megtanulta, mi a szenvedés, és szépségének ragyogása mögött egy jellem rejtőzött.

Tizennyolc éves volt. Ő volt a legszebb nő a világban. És úgy tűnt, hogy ez egyáltalán nem érdekli.

– Jól érzed magad? – kérdezte az anyja.

Pitypang ivott egy kortyot a kakaójából.

– Igen – felelte.

– Biztos? – kérdezett rá az apja.

– Igen – mondta Pitypang. Aztán egy hosszú szünet következett. – De soha többé nem leszek szerelmes.

És nem is lett.